

INHOUD

Voorwoord | 8

Chapter 1

HOW TO DRESS | 10

Chapter 2

A LONG ASS CAREER STORY (PART I) | 42

Chapter 3

LET'S TALK BEAUTY | 72

Chapter 4

THE SEXY CHAPTER | 110

Chapter 5

SHE'S ALSO A MOM | 136

Chapter 6

ZOVEEL BALLEEN, ZO WEINIG TIJD | 170

Chapter 7

A LONG ASS CAREER STORY (PART II) | 194

Dankwoord | 223

Allereerst: supertof dat je mijn boek leest. Echt hoor, daar sta ik graag even bij stil. Waardeer ik, want ik weet hoe druk je het hebt. En ik weet hoe druk het leven kan zijn. Stiekem gaat dit boek daar ook een beetje over. Over alle ballen hooghouden en tegelijkertijd je sexinesslevel op peil hebben.

Zal ik me meteen aan je voorstellen. Ik ben Jamie Li Fo Sjoe. Geboren in Amersfoort, opgegroeid in Almere en inmiddels zeven jaar Amsterdammer. Ik ben veertien jaar samen met mijn vriend, Alain, die ook de vader is van mijn twee zoontjes Lenny en Kay. Ben dus ook moeder. Mijn beroep? Officieel is dat beauty- en moderedacteur, maar inmiddels ben ik vooral redacteur van mijn eigen video's. Ik maak vlogs en series die ik publiceer op YouTube.

Verder moet je weten:

- * Ik heb een kat. Dave. Voluit Dave Franco: een dikke Britse korthaar die inmiddels transgender is. (Lang en ingewikkeld verhaal over onder andere zijn penisamputatie. Bewaar ik wel voor een eventueel vervolgboek.)
- * Jennifer Lopez is mijn heldin. Wat haar haar, make-up, gezicht en lijf betreft lijkt ik het liefst exact op haar, maar voor haar kledingstijl pas ik. Grote kans dat ik een hoofdstuk aan haar wijd.
- * Ik ben een doemdenker. In principe ga ik altijd van het slechtste uit en zie ik 24/7 beren op de weg.
- * Ik vind het heel tof bij anderen, maar ben zelf niet van de man repelling outfits. Ik ga liever door het leven als stoeipoes.

Als je dit boek eenmaal hebt uitgelezen, hoop ik dat je positiever in het leven staat en nooit je sexiness zal verliezen. Cuz girls need to be sexy. And stay sexy. Even when they're old & uitgelubberd. O ja, wen er maar aan, ik gebruik heel veel Engels door mijn Nederlands.

Mijn eerste designerpiece (en toen was ze om)

Je moet je voorstellen dat ik zo'n meisje was dat geen flauw benul had wat Fashion Week nu precies inhoudt (iets met een weekje de mode vieren?) en voor wie een feloranje cropped sweater een fashionhoogtepunt betekende. Om nog maar niks te zeggen over dat ene jaar waarin ik iedere dag dezelfde pet ophad. Ik was bijna een tomboy.

Hoe ging ik van net geen tomboy met oranje trui als garderobeclimax naar een meisje met een aardige designertassencollectie?

Door mijn liefde voor schrijven – want die was er in tegenstelling tot liefde voor mooie tasjes al wél van jongs af aan – belandde ik op de redactie van een modeblad. En dan gaat het snel. Waar ik eerst nog liep rond te bazuinen dat ik uitslag kreeg van mensen die merkkleding dragen, flaneerde ik voordat ik er erg in had met een Stella McCartney Falabella-tas om de pols.

Het verhaal van De Onverwachte Falabella.

LIEFDE IS... SAMEN SPAREN VOOR FESJUN

Mijn vriend en ik vieren de jaarwisseling in Parijs. Het plan: shoppen en eten. We hebben allebei wat geld opzijgelegd om te spenden tijdens dit minitripje. Alain is op zoek naar een toffe winterjas en ik heb geen doel. En tja, juist als je niet op zoek bent, vind je een parel. Is gewoon zo.

We struinen door warenhuis Le Printemps en gaan 'voor de gein' snuffelen op de afdeling designerkleding *pour femmes*. Ik loop langs de Stella McCartney-rekjes en zowel mijn hart als de tijd staan even stil.

Wat zie ik daar in de verte glinsteren op die hoge Stella-plank? Wat is dit voor een mooi, vrouwelijk, bijzonder, shiny, taupekleurig ding? Ik ben te klein voor de plank en blèr om hulp. Of Alain 'm even kan pakken.

Aan alles voel ik dat we op chic zijn hier op de tweede verdieping van Le Printemps en dat de prijskaart choquerend zal blijken. Ik wil deze tas helemaal niet aanraken of voelen. Laat staan hem echt passen om de pols of om de schouder. Straks word ik nog verliefd en heb ik schulden. Want eenmaal verliefd is laten liggen geen optie. Maar ik ga goed op de domme gedachte: liever voor altijd samen met de liefde van mijn leven, met schulden, dan forever alone, zonder taupe-perfectie om mijn pols noch schouder.

Ik probeer de tas en ik wil hem nooit meer loslaten. Dus dít is design. Nu snap ik het. Nu snap ik waarom mensen hier geld aan uitgeven. Wat is-ie mooi.

Het is zo'n tas waarvan de prijs nergens te bekennen is. Zo een waarvan je echt naar de prijs moet informeren, wat ik altijd heel vervelend vind. Want dan komt er een verkoopster die je niet even de ruimte geeft, alles mooi bij je vindt staan en je nog tien keer overhaalt.

Als we onze gespaarde Parijs-centen bij elkaar leggen, hebben we precies zo'n beetje de tas bij elkaar. Bizar, zoveel geld. Maar toch ben ik bereid.

Alain en ik sluiten een deal: vindt hij de perfecte jas, dan is hij de gelukkige en leg ik bij. Vindt hij niet de perfecte jas, dan is het potje voor mij en paradeer ik binnenkort met een Falabella.

Thank god vindt hij geen jas die ook maar een béétje aan zijn eisen voldoet en sluiten we onze minitrip af met een spetterend bezoek aan Le Printemps. Het jaar kan niet mooier beginnen.

Ook de dagen erna zullen nooit meer hetzelfde zijn. Dit is verslavend, ik wil nooit meer anders. Wat nou mainstream-retailtasjes. De snob in mij wil nooit meer een 'gewone' tas. Once you go *merk*, you never go back.

HOE IS HET NU MET?

Het waren zeven bijzondere jaren samen, maar toen...

- a. ik 'm niet tot nauwelijks meer gebruikte
- b. ik hem zag bij foute types (waarvan negentig procent namaak)
- c. ik een interessant aanbod kreeg van Vestiaire Collective om een aantal designerpieces te verkopen
- d. de designertassenstash inmiddels flink was uitgebreid

... was de keuze snel gemaakt. Mijn eerste liefde, de Falabella, werd keihard ingeleverd en ingeruild voor een nieuw designerstuk. Maar hoe fijn is de gedachte dat er iemand is op deze wereld die shinet met mijn tas, niet?

Chapter 2

**A LONG ASS CAREER
STORY (PART I)**

Nooit tevreden, wel trots

In dit hoofdstuk babbel ik over mijn carrière. Van mijn eerste baantje tot mijn dromen. Ik ben in principe nooit tevreden, maar wel trots. Probably: het moment dat je tevreden bent, kan je met pensioen. Dan heb je geen ambities, dromen, wensen en doelen meer. Zolang je niet tevreden bent, hunker je altijd naar meer en zal je jezelf blijven pushen en ontwikkelen. Nooit stilzitten. Die ontevredenheid kan heel irritant zijn, maar ook mega-effectief. Tenminste, bij mij. Want alles wat ik tot nu toe heb bereikt, is gelukt omdat ik zo hongerig en ongeduldig ben.

~~In dit hoofdstuk geen Obama-, Martin Luther King- of Oprah-achtige verhalen. Maar wel mijn uitgebreide career story en wie weet inspireert het je.~~

Zit je klaar voor een veel te lang verhaal? Well, what can I say? Ik laat niet graag details weg. Zeker niet als het neerkomt op carrière. Ik hou van werken.

Let's take it back. Way back.

EVEN WAT VOORKENNIS, JONGENS

Ik neem je graag mee terug. Terug naar de basisschool. Op school was ik altijd met twee dingen bezig: goed presteren en jongens. Ik heb in mijn jeugd maar veel dagboeken vol geschreven en het ging altijd over die ene jongen op wie ik op dat moment verliefd was en over mijn prestaties op school. Ik had niet veel vriendinnen (altijd een of twee beste vriendinnen), ik had een onwijs steady thuissituatie, geen broers of zussen, ik speelde niet vaak buiten en hoorde al helemaal niet bij de populaire kids.

Maar ik was ook weer geen buitenbeentje. Zie mij als de gemene deler. Ik was zowel geliefd bij de nerds als de cool kids, maar ik hoorde nergens écht bij. Ik was, en ben nog steeds, echt een dromer en ik ging gewoon hartstikke lekker op mijn eigen dromen. Ik had niemand nodig, but my dreams. Urenlang kon ik zwijmelen over jongens, verkering, maar ook over ‘het helemaal maken’ op carrièregebied. Gek genoeg hebben die twee dingen toch iets met elkaar te maken.

‘Ik was altijd bezig met jongens.’ Dat klinkt alsof ik de grootste slet van de school was, haha. Maar ik deed precies niets met jongens – ik was forever verliefd in mijn eentje. Slechts fantaseren. Hooguit een kansloze liefdesbrief schrijven die onbeantwoord bleef, maar ik durfde nooit écht iets te ondernemen. Dat kon ook niet, want als het op jongens aankwam, waren mijn ouders best streng. Mijn vader zei altijd: ‘Je diploma is je eerste vriendje.’ Ook met uitgaan en buiten spelen waren mijn ouders erg voorzichtig. Dus dan maar dromen op mijn kamertje. Van onbereikbare acteurs (Jason Priestley uit *Beverly Hills 90210*) en zangers (Guus Meeuwis, omg, ja, echt waar) tot Niels uit de Faunabuurt: ik kon 24/7 dromen over een romantische toekomst samen. Maar die gozers zouden me niet zomaar zien staan, behalve wanneer ik ‘het helemaal zou maken’. Dan zouden ze bij bosjes voor mijn deur staan.

Zou het?

Misschien. Maar feit is wel dat ik door een soortgelijke gedachte altijd een goede drive had om hard te werken. Lijpe shit te bereiken. Te doen wat ik tof vind en waar ik goed in ben. Ik hoorde zoals ik al zei nooit bij

de populaire groepjes. Ik was niet per se verlegen, maar ik wilde niet ergens bij horen. Dat heb ik nu nog steeds. Ik was altijd net iets te weird, te dromerig en te koppig om me ook maar bij iets van een groep aan te sluiten. Ik had meer deze instelling: doen jullie maar, ik red me wel alleen en jullie zien vanzelf wel wat ik allemaal kan. Enerzijds is het heel voordelig om zo te zijn: lekker in jezelf gekeerd en niemand nodig hebben. Anderzijds irritant, want soms lijkt ik wel voor eeuwig last te hebben van bewijsdrang.

Volgens mij raak ik je kwijt. Maar mijn punt is: ergens heeft dat 'bewijzen aan die jongens' iets te maken gehad met het 'nooit stil zitten'. Waarom heb ik bereikt wat ik heb bereikt?

- * Ik hou van werken, ik vind het écht heel fijn om te werken. Voor altijd thuiszitten? Echt, shoot me.
- * En als ik werk, vind ik het heel belangrijk om te doen wat ik leuk vind. Ik zal altijd geluk kiezen boven geld.
- * Ik ben superambitieuze en de grootste dromer out there.
- * Om Niels uit de Faunabuurt te laten zien wat voor catch hij destijds heeft laten gaan (tijdens het schoolfeest in 1997).
- * Omdat ik altijd weet wat ik wil, weet wat waar mijn talent ligt en wat ik niet kan, leer ik.
- * Omdat als Jamie iets wil, Jamie haar tanden erin zet. Ongeduldig en tegen het obsessieve aan. (Cute, but psycho, but cute.)

- * Door Niels. Uit de Faunabuurt.
- * Door Niels.
- * Door Ruben. Woonde ook in de Faunabuurt.

